

NOMÉS UNS VERSOS

1960-1975 / 1976-1990

direcció

PAU CARRIÓ

DUES SESSIONS INDEPENDENTS DE POESIA

1960-1975 / 13 d'abril

amb textos de **Montserrat Abelló, Joan Brossa, Felip Cid, José Corredor-Matheos, Salvador Espriu, Gabriel Ferrater, Jaime Gil de Biedma, Pere Gimferrer, José Agustín Goytisolo, Joaquim Horta, Maria Mercè Marçal, Josep Palau i Fabre, Marta Pessarrodona, Pere Quart, Màrius Sampere, Manuel Vázquez Montalbán, Jose Ángel Valente i Joan Vinyoli.**

1976-1990 / 20 d'abril

amb textos de **Montserrat Abelló, Maria Àngels Anglada, Agustí Bartra, Joan Brossa, Salvador Espriu, Josep Maria Fonollosa, Feliu Formosa, Jaime Gil de Biedma, José Agustín Goytisolo, Maria Mercè Marçal, Joan Margarit, Miquel Martí i Pol, Carles Miralles, Francesc Parcerisas, Lluís Solà, Manuel Vázquez Montalbán i Joan Vinyoli.** ■

NOMÉS UNS VERSOS

Pau Carrió Llucià

Te digo

que están equivocados.

Son sólo unos versitos:

tontería.

Yo regreso ahora mismo.

(darrers versos d'*Orden de registro*, de José Agustín Goytisolo)

Vaig néixer l'any 1981 pocs mesos després del cop d'estat. La majoria dels poemes que formen part d'aquests recitals ja s'havien escrit. Els fets, les pors, les emocions que refereixen ja s'havien viscut. De manera que no sóc un testimoni d'a-

quests anys sinó que, d'alguna manera, en sóc un resultat.

Hi ha una riquesa increïble, absolutament colpidora, emotiva, plural i modernitzadora en la poesia que es va escriure en aquest país en el darrer terç del segle xx. Resulta francament difícil, és gairebé impossible, recollir-la en dos petits espectacles. La magnitud del material és enorme i, penso, d'una qualitat i d'un nivell extraordinaris. Hi ha alguna cosa en la poesia, en la seva naturalesa íntima, austera (poques arts necessiten tant poc per esdevenir) que fa que en períodes difícils pugui arrelar, créixer i escampar-se amb més força que cap de les seves arts germanes.

Acompanyant *Dictadura-Transició-Democràcia, Només uns versos* vol ser un petit recorregut poètic pels darrers 15 anys del franquisme (1960-1975) i els següents 15 anys cap a la democràcia (1976-1990). Dues sessions, dos petits espectacles-recital. Un recorregut que, sense pretensió de ser una antologia poètica de l'època (es tracta d'una tria personal, barcelonina), es proposa de transitar per les diferents pulsions, atmosferes, pors i esperances que van compartir poetes aparentment tant diferents.

Aquesta poesia és avui una escola de vida, de vida íntima i de vida col·lectiva, que pot ser una molt bona companya de viatge per tot el que ens espera. ■

A PROPÓSITO DE 'COMPAÑEROS DE VIAJE'

gabriel ferrater

¿Te has fijado en que el hecho de que dos personas se diviertan hablando no es ninguna garantía de que logren decirse lo que tienen por decir? Salen demasiadas cosas al paso de la charla que le distraen a uno, y al fin no llega uno a ninguna parte. Viene esto a cuenta de que te escribo algunas cosas sobre tu libro, que si las guardara para decírtelas quizá no te diría nunca; aunque a lo mejor nos vemos antes de que recibas esta carta. El libro es muy bueno. Lo digo en el sentido externo, hablando de la fachada; ya sabes lo que pienso de tu poesía por dentro. Quiero decir que el libro pisa fuerte, tiene autoridad y seguridad en la andadura. Al leerlo, no se le mete a uno en la boca ninguno de esos pelos de la dehesa de que tan hirsutos son los escritores españoles de ahora, y de los que, *hélas!*, nadie puede estar seguro de haberse librado. No hay ingenuidades ni impericias. (...) Creo que ese conjunto de poemas centrales en tu libro expresa muy bien algo que, para decirlo en jerga sacristánica, es uno de los rasgos definitorios del ser ético de los hombres de nuestro tiempo. Se trata de que somos sensatos –los que lo somos– sin tener razones para serlo. Lo somos porque “nos lo son”, porque la vida lo es, y al irnos conformando a la vida y conformando con la vida, nos lo volvemos; y de pronto nos damos cuenta de que lo somos, y nos coge por sorpresa. Vivimos en tiempos en que sólo los locos disponen de justificaciones de alto calado, de teorías bien redondas y de eficacia patentada-

da: los locos inocentes son los existencialistas o surrealistas o pintores abstractos y los locos marrajos son los católicos o comunistas, posturas todas ellas de alto prestigio. En cambio, el camino hacia la aceptación de la vida como es –el “viaje” de tu libro– lo recorre uno sin músicas y más bien furtivamente. Lo digo en broma, pero ya comprendes que lo pienso en serio, y que veo en serio que lo has pensado tú al escribir tus poesías. En ellas hay como un movimiento de balanceo de la emoción, que carga alternativamente sobre el platillo de los apetitos fantásticos –por así decir– y sobre el de la objetividad que expresa muy bien todo eso.

(...) Gracias a estas alternancias, a esta deliberada indecisión, tiene tu libro lo que, al leerlo ahora entero, me ha parecido ser en su tonalidad moral básica: la decencia. Ya entiendes que llamo decentes a los que prefieren la verdad a la dignidad o la exaltación.

(...) A la larga, tus poemas irán a más, no sólo porque irán encontrando gente que los entienda sino, sobre todo, porque –salvo catástrofe– se irán haciendo mejores a medida que sean más numerosos. Quiero decir que, siendo la intención principal de tu poesía la de trazar una imagen sincera y matizada de la vida moral de un hombre, cada toque irá cobrando más valor a medida que se le añadan otros, cada poema enriquecido en el sentido de los demás. En esto, creo que mi caso es el mismo. ■

Publicat a GIL DE BIEDMA, Jaime: *El argumento de la obra*. Ed. Lumen, 2010.

FRAGMENT DE 'CRIDA ALS POETES CATALANS'

joan vinyoli

No hi ha mètodes o manuals per aprendre la poesia. No hi ha res que serveixi o ens porti a trobar-la si no és el mester de viure. Cal viure de totes totes, “de cara al vent” com canta Raimon. Cal, a més, no ser frívol en cap moment i adquirir progressivament, perquè no és possible fer-ho de cop, una certa idea del que la poesia és en la seva essència. I per això cal remuntar-se als orígens, jo els trobo en el punt en què l'home es pregunta el perquè de les coses. Jo crec que tots els poetes ens trobem amb aquestes preguntes: què sóc? d'on vinc? on vaig? És a partir d'aquestes preguntes com ens podem permetre el luxe de viure sense envilir-nos.

Des de la festa del Gran Price fins al Price-Congrés, passant per l'exultació primaveral del Gespa-Price, han ocorregut moltes coses, però les circumstàncies no han

canviat gaire, en el fons, excepte pel que respecta al fet que ara als diaris es parla constantment de democràcia. Però el cert és que vivim temps molt tèrbols i enganyosos. Als poetes ens cal més que mai ser fidels a la llengua i rigorosos amb el nostre mester.

Conforta el gran nombre d'autèntiques vocacions que sorgeixen, i conec força joves que fan un treball honest, si bé m'adono que en molts casos, tot i demostrar un plausible coneixement de la tècnica i de la llengua, no tenen realment gaires coses a dir. No és que un poeta hagi de tenir coses que vulgui expressar en vers; penso justament que l'autèntic poeta no sap ben bé el què ha dit fins que no té acabat el poema. El perill, però, és entretenir-se en un joc, a voltes gratuït, que no porta enlloc. ■

Publicat a VINYOLI, Joan: *Obra poètica completa*. Col·lecció Clàssics Catalans. Edicions 62 - Diputació de Barcelona, 2001.